

ΝΕΟΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δεόν μετέχειν καὶ τῆς ροδωνίᾳς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ μυστήρια τῶν Πυραμίδων (Συνέχεια καὶ τέλος).—Τὸ ἀόρατον τῆς ὕλης, ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος Φ. Δέ-Κουρμιέλλ. (Συνέχεια καὶ τέλος).—4η Πρακτικὴ Συμβουλὴ κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.—Ταφὴ φακηρῶν ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας· ἀνέγερσις αὐτῶν καὶ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου. (Συνέχεια).

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ἑαυτὸν. Ἡ μελέτη τοῦ βιβλίου τούτου, γεγραμμένου παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ-Θῶθ πρὸς στοιχειώδη κατήχησιν τοῦ μύστου, ἐτύγγανε διὰ τὸν αἰχμάλωτον στοιχεῖον παρηγορίας, ἰσχύος, ἐλπίδος. Παρετήρει ἐν αὐτῷ, καίτοι κεκαλυμμένως πως, τὴν πιθανότητα τοῦ νὰ ἐπανορθωθῆ ἐκ τῆς πτώσεώς του. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἑπτὰ σεληνῶν τῷ προσεφέροντο πάλιν τὰ δύο ποτήρια· ἂν τὴν φορὰν ταύτην παρεδέχετο τὴν δοκιμασίαν, ἔστω καὶ διὰ τρομώδους ἀποφασιστικότητος, ἱκανοποιεῖτο ὅπωςδήποτε ὁ μαγικὸς νόμος· ἀλλ' ὁ μύστης,

ἀπελευθερούμενος, διέμενεν ἀπλοῦς ζηλωτής, μὴ δυνάμενος ν' ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ἡ αἰχμαλωσία διήρκει ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ὄροις ἐπὶ ἑπτὰ ἄλλας σελήνας, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ ἡ ὑπακοή ἢ ὁ θάνατος ἔθετε τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ὑπαρξίν.

Ὅτε, ἀπεναντίας, ἡ δοκιμασία τῶν δύο ποτηρίων ἐγένετο θαρραλέως παραδεκτὴ καὶ ἐξετελεῖτο ἐν τῇ κρύπτῃ ἐνώπιον ὄλου τοῦ συνεδρίου (ὡς συνέβη κατὰ τὴν μυσταγωγίαν τοῦ Πλάτωνος), ὁ Ἱεροφάντης ἔσπευδε νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν μυούμενον ὅτι οὐδένα κίνδυνον διέτρεχε, καθότι ἀμφοτέρω τὰ ποτήρια περιεῖχον ἄκρατον οἶνον, εἰς ὃν μικρὰ δόσις σμύρνης ἐδίδεν ἐλαφρὰν τινα πικρότητα.

Μετὰ τὴν τοσαύτην ἔντασιν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων ἡ ἀνάπαυσις ἀπέβαινεν ἀναπόφευκτος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάπαυσις αὕτη ὑπέκρυπτεν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μύστου, τελευταίαν τινὰ δοκιμασίαν ἣτις ἦτο ἡ μόνη ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ζωὴν του. Οἱ Νεωκόροι τὸν ὠδήγουν εἰς ἐτέραν αἰθουσαν πολυτελῶς κεκοσμημένην ὡς βασιλικὸν τινα κοιτῶνα. Ὑπνῆται ἐκδύουσι αὐτὸν ἐκ τῶν βεβρεγμένων ἱματίων, ἀνατρέβουσι τὸ σῶμα δι' ἀρωματικῶν ἐλαίων, τὸν ἐνδύουσι δι' ἐσθῆτος λευκῆς καὶ τῷ παραθέτουσι τράπεζαν ἐξ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων καὶ ἐξαισίου οἴνου. Καθ' ὅλον τὸ γεῦμα, μουσική τις ἀόρατος, ἐναρμόνιος, προσελκύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν φαντασίαν του εἰς ἡμιενυπνιώδη τινὰ κατάστασιν, ποικιλλομένην δι' ἐρωτικῶν ὄπτασιῶν. Αἱ πτυχαὶ παραπετάσματός τινος πρασίνου, πεποικιλμένου διὰ κλάδων μυρτιάς (χρῶμα καὶ φυτὸν ἀφιερωμένα εἰς τὴν Ἀφροδίτην), διαστελλόμενα ἡρέμα ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης, ἀπεκαλύπτουσι παστάδα τινὰ ὅπου διασταυροῦνται ἀντορχηστικῶς, ἐν μέσῳ αἰολοστίλπου φωτισμοῦ, ὄμιλοι νεανίδων ὄρχουμένων καὶ συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλας διὰ στεφάνων ἐκ ῥόδων. Αἱ νεανίδες αὗται ἦσαν θυγατέρες τῶν Μάγων, ἀνατρεφόμεναι ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἀφιερωμένοι εἰς τὴν Ἴσιν μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπανδρείας των. Αἱ σαγηνεύουσαι αὗται ἐμφανίσεις ἔφερον προσωπίδα προσδεδεμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ χρυσοῦ κύκλου, ἵνα μὴ δύνηται ὁ μύστης κατόπιν νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ, ἂν ὑπερένικα τὴν δοκιμασίαν· ἀλλὰ δὲν ἔφερον ὡς σκέπην ἢ μόνον βραχὺν χιτωνίσκον τρεμουσοκίνητον ἐκ χρυσῶν μελισσῶν, κεστὸν ἐκ λεπτοφυοῦς μεταξολίνου ὑφάσματος καὶ ἄνθη.

Ἡ μουσικὴ ἐξηκολούθει παιανίζουσα μετὰ γοητευτικῆς ἀρμονίας.

ἀρώματα ἄγνωστα εὐωδίαζον ἠδυπαθῶς· τὸ ἐλκυστικὸν τῆς θεᾶς τὸν προσεῖλκυε, βῆμα πρὸς βῆμα, πρὸς αὐτὸ τὸ μαγικὸν τῶν σχημάτων, τὴν αἰώνιον Κίρκην, τὴν δεσπόζουσαν τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν εἰς τὰ σκότη τοῦ ὕλικου κόσμου.

Ἄμα τῇ ὑπερβάσει τοῦ οὐδοῦ τῆς παστάδος, δύο τῶν φιλοπαιγμόνων τούτων χορευτριῶν τὸν περιέπλεκον ἐντὸς τῆς ἐκ ῥόδων ἀλυσείως των· αἱ ἄλλαι ἐξηφανίζοντο ὡσεὶ ἀγέλη τις περιστερῶν ἐκπλαγείσων. Τὸ φῶς, αἴφνης ἐλαττωθέν, δὲν παρήγεν ἢ ἀμυδρὸν τι σκιόφως, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου αἱ δύο πείραστριάς ἐξέκολουθοῦσι τὸν περιστροφικὸν χορὸν, ἀνακινούσαι, ἐκ περιτροπῆς, τὴν ἄλυσιν, ὡσεὶ προκαλοῦσαι τὴν ἐκλογὴν τοῦ μύστου. Ἐάν, δι' ἐλαχίστου σημείου ἀδυναμίας, ὁ ἀσύνητος ἐτόλμα νὰ βεβηλώσῃ τὴν ἀγνότητα τῶν μυστηρίων, εἰς τῶν Νεωκόρων, ὀπισθεν του καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του εἰσδύσας, τὸν πατάσσει θανασίμως. Ἄν ὅμως ὁ μύστης διαμείνῃ ἀκίνητος καὶ ἐπιφυλακτικὸς ἢ ἂν διέσπα τὴν ἐκ ῥόδων ἄλυσιν, τότε ὁ Νεωκόρος ἀπέπεμπε διὰ σημείου τινὸς τὰς δύο νεανίδας, οἱ δὲ Μάγοι προήρχοντο ἐν πομπῇ καὶ συνέχαιρον τῷ νέῳ ἀδελφῷ ἐπὶ τῷ ὑπερανθρωπίνῳ θριάμβῳ, τῷ προκαλέσαντι μὲν ἀλλὰ μὴ κλονίσαντι τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ.

Ἄξιε ζηλωτᾶ, τῷ λέγει ὁ Ἱεροφάντης, ἡ Μαγεία συνίσταται ἐκ δύο στοιχείων, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἰσχύος. Ἄνευ τῆς ἐπιστήμης δὲν ὑπάρχει ἰσχύς πλήρης· ἀνευ ἰσχύος οἰασθήτινος, οὐδεὶς ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐλάχιστον βαθμὸν τῆς ἐπιστήμης. Τὸ νὰ γινώσκῃ τις νὰ πάσχῃ ἵνα καταστῇ ἀπαθής· τὸ γινώσκῃ νὰ ἀποθάνῃ, ἵνα καταστῇ ἀθάνατος· τὸ γινώσκῃ ἐγκρατεῦσθαι, ἵνα ἀξιωθῇ τοῦ ἀπολαμβάνειν· ἰδοὺ τὰ τρία πρῶτα μυστήρια τῆς νέας ζωῆς εἰς ἣν σ' ἐμύησαμεν διὰ τῆς δοκιμασίας. Πᾶς Μάγος κέκληται νὰ γίνῃ ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀληθείας, δηλ. ὁ ἐμπιστος τῶν μυστηρίων τῆς καὶ ὁ κτήτωρ τῶν δυνάμεων τῆς. Ὀλίγοι ὅμως πραγματοποιοῦσι καθολοκληρίαν αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν προορισμόν. Μάνθανε λοιπὸν ἀδιαλείπτως νὰ δεσπόζῃς τῶν αἰσθήσεών σου, ἵνα διατηρήσῃς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς σου· τοῦτο εἶνε ὁ πρόλογος τῶν ἱερῶν μας σπουδῶν. Ἡ ἐμφυτος καὶ κατ' ἐποπτεῖαν κατανόησις τοῦ Θεοῦ ἔσται ἡ κορωνίς, ἂν γινώσκῃς νὰ ἦς ἀκάματος ἐν τῇ ἐγκαρτερήσει σου. Αἱ ὑψηλαὶ διάνοιαι ἀφικνοῦνται μεταξύ ἡμῶν μέχρι τῆς προφητείας καὶ τῆς θεουργίας. Ἡ πρώτη αὐτῶν τῶν δυνάμεων ἀνεγείρει τὸ παρελθόν, διεισδύει εἰς τοὺς λόγους τοῦ

παρόντος και ἀποκαλύπτει τὸ μέλλον. Ἡ δευτέρα δύναμις δημιουργεῖ ἔργα προσόμοια τοῖς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἐπ' ἄπειρον προοδευτικῆς ἀνακαλύψεως τῶν μυστηρίων τῆς παγκοσμίου ζωῆς. Δύνασαι νὰ ἀνυψωθῆς εἰς τὸ ἄξιωμα τοῦ προφήτου καὶ τοῦ θεουργοῦ, διὰ ἑπτὰ ἐτῶν ἐργασίας, σιωπηλῆς καὶ μονήρους καθὼς καὶ διὰ βαθμολογικῶν ἐξετάσεων ἐφ' ὄλων τῶν κλάδων τῆς γνώσεως, τῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον προσιτῶν. Ἐξ-ακολουθεῖ τὸ στάδιον τοῦ μύστου ὡς τὸ ἤρχισες καὶ εἶθε ἡ μεγάλη Ἴσις νὰ ἦ σοι βοηθός!.... Ἀλλὰ, εἶτε δεχθῆς νὰ ζήσης μεταξύ ἡμῶν ἐν ἡδείᾳ καὶ παντοτεινῇ ἀδελφοσύνῃ, σπουδάζων ἀείποτε ἢ ἐκπληρῶν τὰ καθήκοντα ἅτινα θὰ σοι ἀνατεθῶσιν, ἂν φανῆς ἄξιος, εἶτε προτιμήσης νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν πατρίδα σου ἵνα διδάξῃς ἐκεῖ εἰς τοὺς συμπολίτας σου τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην, μέμνησο τοῦ ὅρκου σου. Καὶ ἵνα μηδέποτε ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης σου, ἐλθέ νὰ παρατηρήσης, πρὶν ἢ ἀνελίξῃς εἰς τὴν γῆν, τὴν μεταξύ ἡμῶν ἐπιφυλασσομένην ποινὴν τῆς ἐπιουρίας».

1)

Ὁ Πλάτων, ὡς εἶπομεν, ἔζησε δεκατρία ἔτη μεταξύ τῶν Μάγων τῆς Μέμφιδος καὶ τῆς Ἡλιουπόλεως. Πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τοῦ Πλάτωνος, ὁ Μωϋσῆς ἐξεπαιδεύθη ὡσαύτως παρὰ τοῖς Μάγοις, παραλαβὼν ἐκ τῶν μυστικῶν τῶν διδασκαλιῶν τὰς θρησκευτικὰς, πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἰδέας, αἵτινες ἦσαν ἡ βᾶσις τῆς νομοθεσίας τῶν Ἑβραίων μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐξοδὸν τῶν. Πολλὰ τῶν νόμων καὶ τῶν ἱεροτελεστιῶν τῶν Μάγων μετεπιβάστησαν εἰς τὸ Θεοκρατικὸν πολίτευμα τοῦ Μωϋσέως. Ἐν τούτοις, ἀπορίας ἄξιον πῶς νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐν τῷ μωσαϊκῷ νόμῳ τὸ ὑψηλὸν δόγμα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῶν μετὰ θάνατον ἀμοιβῶν ἢ ποινῶν αὐτῆς. Αὐτὸ τὸ δόγμα ἐδιδάσκετο παρὰ τῶν Μάγων σαφῶς καὶ ἐλευθέρως, ὡς ἐν τῶν ἱερωτέρων διδασκαλιῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς. Οἱ Αἰγύπτιοι μεταδόντες τὴν διδασκαλίαν, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν δὲν ἐλησμόνησαν τὴν κρίσιν τῶν ψυχῶν. Ὁ μῦθος τοῦ Μίνως, τοῦ Αἰακοῦ καὶ τοῦ Ραδαμάνθυος, κριτῶν τῶν τεθνεώτων, εἶνε μαγικῆς πηγῆς ὁ Τάρταρος καὶ τὰ Ἡλύσια τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν σ. χ. τὴν ἀναγραφὴν τῆς τρομερᾶς ταύτης σκηρῆς τοῦ μυσταγωγικοῦ δράματος.

εἶνε ἐπίσης, ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, ἀναλόγως τῶν γλωσσῶν, ἀναμνήσεις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἀμενθί, δηλ. τοῦ Ἄδου ἢ τόπου κατωτέρου, ἐν ᾧ διενηργεῖτο κατὰ τὴν θεολογίαν τῶν Μυστηρίων, ἡ διάβασις τῶν ψυχῶν ὅσαι ἐγκαταλείπουσι τὴν γῆν ἵνα εἰσαχθῶσιν εἰς νέαν ὑπαρξιν.

Ἡ εἴσοδος τοῦ πραιτωρίου τοῦ Ἀμενθί εἶχεν ὡς φύλακα θηρίον ὀνομαζόμενον Ὀμς ἢ κύων τοῦ τυφῶνος. Ἦτο τρίμορφον συγκείμενον ἐκ κροκοδείλου, ἵπποποτάμου καὶ κυνός, ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν τὸν τρικέφαλον Κέρβερον. Ἡ ψυχὴ ἐξελθοῦσα τοῦ σώματος μετέβαινε ἐκεῖ, ὀδηγουμένη ὑπὸ δύο δαιμονίων, ὧν τὸ ἐνέκαλεῖτο Ἀλήθεια, τὸ δ' ἕτερον Δικαιοσύνη. Εἰσήγετο δὲ παρὰ τρίτου δαιμονίου τῆς Τιμῆς, θυγατρὸς τοῦ Ἡλίου (τῆς Περσεφόνης τῶν Ἑλλήνων), ὅστις προήδρευε δικαστηρίου ἐκ τριάκοντα δύο δικαστῶν. Οἱ δικασταὶ οὗτοι ἔφερον κεφαλὰς διαφόρων ζώων, ὧν ἕκαστος τύπος εἰκόνιζεν ἀρετὴν τινα ἢ ἐλάττωμα, ὧν ἦσαν οἱ ἐξετασταί. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἔκειτο τρυτάνη ἐφ' ἧς ἐτίθεντο αἱ καλαὶ καὶ κακαὶ πράξεις χωριστὰ εἰκονιζόμεναι παρὰ βαρῶν κατατεθειμένων παρὰ τοῦ θεοῦ Θῶθ, τοῦ πρώτου νομοθέτου τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἀγαθότης τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, εἰκονιζομένου διὰ τοῦ Ὀσίριδος, ἐδέχετο τὰς καθαρὰς ψυχὰς ἐντὸς σφαιρᾶς εὐτυχίας. . . ἀπέστειλε δὲ τὰς ἐνόχους ψυχὰς νὰ ἐξαγνισθῶσιν εἰς ἑτέραν σφαιρᾶν ἐξίλασμοῦ.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἡ τόσῃ ἀπλῇ, βαθέως θρησκευτικῇ, ἐκπεφρασμένη διὰ συμβόλων δανείων ἐκ τῆς ὀρατῆς φύσεως, ἠλλοιώθη κατόπιν παρ' ἀμαθῶν ὑπομνηματιστῶν, ἀγνοούντων τὴν κλεῖδα τῆς Μαγείας καὶ παρασχόντων οὕτως ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὰ ζῶα. Ὁ μέγας Ἑρμῆς-Θῶθ προεἶδε τὴν τοιαύτην διαστροφὴν, γράψας αὐτοὺς τοὺς προφητικoὺς λόγους: «Ὁ Αἰγύπτιος, ἐλευσεται καιρὸς καθ' ὃν, ἀντὶ τῆς ἀγνῆς θρησκείας καὶ τῆς λογικῆς λατρείας, ἔξεις γελοίους μῦθους, ἀπιστεύτους παρὰ τῶν μεταγενεστέρων· δὲν θὰ σοι ἀπομείνωσιν ἢ λέξεις γεγλυμμένοι ἐπὶ τοῦ λίθου, μνημεῖα βωβὰ καὶ ἀνεξιχνίαστα τῆς ἀρχαίας σου εὐσεβείας!»

Οἱ υἱοὶ τῶν Μάγων ἤρχοντο τῶν σπουδῶν ἀπὸ τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ πλήρης ἐκπαίδευσις διήρκει εἴκοσι καὶ ἐν ἔτη. Ἡ περίοδος αὕτη περιελάμβανε ἀπάσας τὰς ἐπιστήμας. Ἡ φυσικὴ καὶ γεωγραφικὴ ἱστορία τῶν φυτῶν ἀπετέλει τὰς πρώτας γνώσεις. Ταύτη συνεδέετο ἡ ἰχθυογραφία· εἶτα ἤρχοντο τὰ μαθηματικά, ἡ φυ-

σική, ἡ χημεία, ἡ ἰατρική, ἡ χειρουργία, ἡ γλυπτική, ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ μουσική, ἡ μηχανική. Μετὰ τὰς γνώσεις ταύτας ἐφαρμοζόμενας καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, ἡ διδασκαλία μετέβαινε εἰς τὴν γενικὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν, τῶν γλωσσῶν καὶ τῶν ξένων νομοθεσιῶν. Ἐνῆρξε τέλος εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐπιστήμας, διαιρουμένας εἰς λαϊκὴν ἀστρονομίαν καὶ εἰς ἱεράν, εἰς τὴν ὠροσκοπίαν, τὴν συμβολικὴν γραφήν, τὴν φιλοσοφίαν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς βουλήσεως, τὰς ἱεροτελεστίας τῶν ναῶν, τὴν προφητείαν καὶ τὴν θεουργίαν. — Ἐκαστὸν ἔτος ἐγίνοντο ἐξετάσεις. Οἱ υἱοὶ τῶν Μάγων δὲν ὑπεβάλλοντο εἰς φυσικὰς δοκιμασίας, διότι αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐκπαίδευσις συνίστα τὴν μύησιν των· δεδεμένοι πρὸς τὸ ἱερατικὸν δικαίωματι οἰκογενείας, τρεφόμενοι ἐκ τῶν παραδόσεων των καὶ ζῶντες ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἱερῶν πομπῶν, ἐμάνθανον τὴν ἔννοιαν καὶ εἰσέδουν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἀκόπως. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῆ εἰς αὐτοὺς τὸ μυστικὸν ὡς τρομερὸν δόγμα· ἡ διακρίσις παρ' αὐτοῖς ἀρετὴ οἰκογενειακὴ, δι' ἣν ἐνεκαυχῶντο ἐκ μικρᾶς ἡλικίας· ἦτο ὁ στέφανος τῶν γνώσεων αὐτῶν καὶ ὁ ἐγγυητὴς τοῦ σεβασμοῦ τῶν λαῶν. Ἡ τάξις τῶν Μάγων, καθὼς θεματοφύλαξ τῶν ὑψηλοτέρων γνώσεων καὶ φροντίζουσα περὶ τῆς ἀείποτε ἐπεκτάσεως αὐτῶν ἐχάραξε τὸ ὄνομα τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ δι' ἀνεξιτήλων χαρακτήρων. Εἶνε ἡ μόνη ἀνθρωπίνῃ ἐταιρία ἧς τὰ ἔργα τῶν μνημείων τῆς μᾶς ἀποκαλύπτουσι ἀκόμη καὶ μᾶς ἀποδεικνύουσι τὴν ὑπαρξίν τεχνῶν, προαχθειῶν μέχρι τῆς ἀνωτάτης τελειότητος ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἐνῶ μήτε αἱ Ἰνδαίαι, μήτε ἡ Σινικὴ, μήτε ἡ Ἀσσυρία, μήτε ἡ Περσία δὲν ἔχουν νὰ προβάλλωσι τι πρὸς σύγκρισιν, ἢ δὲ νεωτέρα ἐπιστήμη οὐδὲν ἄλλο ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ μέχρι τοῦδε ἢ νὰ συλᾶ τοὺς τάφους τῆς.

Εἶδομεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν ξένον, ἀφοῦ ὑπερένικα τὰς φυσικὰς δοκιμασίας τῆς ὑποψηφιότητος, ἐλάβανεν ἀμέσως τὸν τίτλον τοῦ ζηλωτοῦ. Ἄν ἤθελε νὰ ἀνυψωθῆ ὑψηλότερα ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ, ὤφειλε νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ διαμεῖνῃ ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἐν τῇ σχολῇ τῶν Μάγων, ὑποβαλλόμενος εἰς αὐστηρὰν διαίταν καὶ εἰς μόνωσιν. Ἐν ὅσῳ προῶδευεν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἠξιοῦτο τοῦ δευτέρου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου τοῦ Θεωροῦ, τοῦ τρίτου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου Πρακτικοῦ, τοῦ τετάρτου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου Φιλοσόφου, τοῦ πέμπτου κλπ. μέχρι τοῦ ἐνάτου μετὰ τοῦ τίτλου Μάγου Ροδοστιαυρίτου. Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος βαθμὸς, ἀνταποκρινόμενος πρὸς πλήρη ἐκπαίδευσιν

δὲν ἦτο προσιτὸς ἢ εἰς πνεύματα πεπροικισμένα δι' ἐκτάκτου μνήμης, διότι περιελάμβανε τὰς ἱερατικὰς ἐπιστήμας, ὡς ὁ θρησκευτικὸς νόμος ἀπηγόρευε ρητῶς καὶ ἀπολύτως νὰ ἀνακοινοῦν ἐγγράφως ἢ νὰ λαμβάνωσιν ἐγγράφον σημείωσιν πρὸς ἐκμάθησιν αὐτῶν. Ὁ τέλειος Μάγος ὤφειλε νὰ ἦ ζῶσα ἐγκυκλοπαιδεία, ἧς ὄλα τὰ κεφάλαια, ὄλα τὰ ἄρθρα, ἐφάνοντο ὡς ἐν μιᾷ σελίδι κατὰ τὴν πρώτην πρόσκλησιν τοῦ πνεύματός του. Ἡ Ἀστρολογία, θύρα τῶν ἀποκρῦφων Κόσμων, τῷ διήνοιγε, αὐτὴ καὶ μόνη, χιλιάδας μυστηρίων, εἰς ἃ ὤφειλε νὰ γινώσκῃ νὰ ἐφαρμόζῃ ἐν τῷ ἅμα καὶ ἀνεπισφαλῶς τὴν μίαν τῶν ἑπτὰ κλειδῶν τοῦ παγκοσμίου συμβολισμοῦ, τοῦ ἀποκαλυφθέντος παρὰ τοῦ Ἐρμού. Μόνον οἱ Μάγοι τοῦ ἐνάτου βαθμοῦ ἐδικαιοῦντο νὰ διοικοῦν τὸ Κράτος καὶ τὰ τῆς δικαιοσύνης. Ὅτε ἐξεθρονίσθησαν ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς φυλῆς, ἡ δεσποτεία των δὲν ἀπωλέσθη, διότι ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἱερῶν, ἐνθα ἐπανεκρῦφη αὐτὴ, ἐδέσποζε πάντοτε διὰ τῆς γοητείας τῶν ὑπερφυσικῶν τεχνῶν, οἱ δὲ βασιλεῖς τῆς ρωμαϊκῆς δὲν ἐτόλμων οὐδεμίαν ἐπιχείρησιν πρὶν ἢ ἤθελον συμβουλευθῆ τοὺς βασιλεῖς τῆς Μαγικῆς ἐπιστήμης. Ἡ διανοητικὴ ἰσχὺς τούτων, ἀπερίσπαστος πλέον τῶν μεριμνῶν τῆς ἐνεργοῦς πολιτικῆς, ἐμεγεθύνετο ἀδιαλείπτως καθόσον καθίστατο ἀπόκρυφος καὶ, ἔτι μᾶλλον περισυλληγομένη ἐν τῇ γαληνιαιᾷ θεᾷ τῶν καιρῶν, ἦττον δὲ ἐνδιαφερομένη εἰς τὰς διαφευγούσας δοξομανίαις τοῦ βίου, ἐπέβαλλε μακρόθεν τοὺς χρησμούς τῆς εἰς τὴν ἀλαζονείαν τῶν κυρίων τοῦ κόσμου.

Ἀπαιτεῖται κοπιώδης καὶ ὑπομονητικὴ περιεργία διὰ νὰ σπουδάσῃ τις καρποφόρως αὐτὰ τὰ παράδοξα ἐρείπια τῆς ἀνωτάτης ταύτης ἐπιστήμης τῆς βασιλικῆς τέχνης, ὡς τὴν ἀπεκάλου καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα, καὶ ἤτις, τὴν σήμερον, δὲν εἶνε ἢ ἀνάμνησις τις ἐζητηλισμένη καὶ καταδεδικασμένη ὑπὸ τῆς ἀγνοίας. Ποῦ εἶνε τὰ κρυψίνοα, τὰ σιωπηλά, τὰ μονήρη ἐκεῖνα πνεύματα, ἅτινα διατηροῦσιν ἀκόμη, ἀπάνευθεν, παράδοσιν τινα αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης; . . . ὑπάρχουσι βεβαίως ἐξ αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ βιβλία των, εἴτε χειρόγραφα, εἴτε ἐντυπα, τὰ πλεῖστα ἀτελῆ, εἶνε δυσανάγνωστα. Κατανοεῖ τις ὅτι ἐγραψαν ἀχθόμενοι τὴν διδασκαλίαν, ἧς τὴν διακοινοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι Σοφοὶ δὲν ἐπέτρεπον ἢ διὰ τοῦ λόγου μόνον. Ἄλλως τε αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα ἔργα δὲν ἀπηυθύνοντο εἰς τὸ κοινόν· ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἀφεώρα εἰς τὸ ἀνακουφίζειν τὴν μνήμην τοῦ γηράσκοντος Διδασκάλου, ἢ τὸ προφυλάττειν ἐκ ψευδῶν βημάτων μαθητὴν τινα ἀποπλανηθέντα μα-

κράν τῶν κανόνων. Τὰ τοιαῦτα βιβλία, ἐκλάμψεις μὲν φωτὸς διὰ τὴν διδαγμένην ψυχὴν ὄντα, λυκαυγὲς δὲ διὰ τὸν ἰσχυρὸν ἐρευνητὴν καὶ νύξ βωβὴ καὶ ἄνευ ὀρίων διὰ τὸ πλῆθος, εἶνε τὰ τελευταῖα τῶν χρησμάτων. Ἀλλὰ ποῦ οἱ ἱερεῖς ἢ αἱ σιβύλλαι, οἵτινες ἐγίνωσκον νὰ τοῖς δώσωσι φωνήν! . . . Τί ἀπέγειναν οἱ παράδοξοι ἐκεῖνοι δογματικοὶ εἰς οὓς ἡ ἐπιστήμη τοῦ σταυροῦ, τοῦ τριγώνου καὶ τοῦ τετραγώνου, τριπλῆς κλειδὸς τῶν ἐπτὰ κινητῶν κύκλων συγχειμένων ἐκάστου ἐξ 22 γραμμάτων συνδεδεμένων πρὸς 22 ἀριθμούς καὶ 78 σύμβολα, ἤρκει ἕνα προσαγάγωσιν ἐνώπιον τοῦ νεογεννήτου τοὺς ἀγγέλους τῆς ζωῆς, τῆς καλῆς ἢ κακῆς τύχης καὶ τοῦ θανάτου! . . . Αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη καὶ αὐτὴ ἡ ἰσχύς, διπλοῦν στήριγμα τοῦ ἀποκρύφου ἱεροῦ τῆς Ἰσίδος, κατέρρευσαν καθολοκληρίαν εἰς τοὺς κατακλυσμούς τοῦ ἀρχαίου κόσμου! . . .

Ἐταιρία τις κοσμοπολιτικὴ ἐγείρεται καὶ ἀπαντᾷ: « Ἐγὼ εἰμι ἡ κληρονόμος τῶν Μάγων· ἐγὼ εἰμι ὁ ζῶν δεσμός, ὁ ἀθάνατος, ὁ ἀδιалуτος, τῶν ἀρχαίων παραδόσεων τῆς Ἀνατολῆς· ἐγὼ εἰμι ἡ πηγὴ τῶν ἐνεστωσῶν καὶ μελλουσῶν προόδων τῆς Ἀνθρωπότητος: Ὀνομάζομαι Ἐλευθεροτεκτονία.»

Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ ξενοτρόπου τίτλου καὶ αὐτῆς τῆς ἀλαζόνος ἀξιώσεως.

(Ἐπιτεταί συνέχεια περὶ Μασσωνίας)

(Ἐκ τῆς «Ἱστορίας τῆς Μαγείας» τοῦ P. Christian.)

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟΝ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

(ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος Φ. Δέ-Κουρμέλλ).

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 10ον).

Ἡ διάλυσις τῶν σωμάτων ἐντὸς τῶν ὑγρῶν, τὰ ὑγρά ἢ ἀεριοῦδη μίγματα πολὺ καλὰ καὶ ὠραῖα εἰσὶ διαπιδύσεις ἐνδόμυχοι καὶ ἀόρατοι τῶν ὕλικῶν σωμάτων. Βλέπει μὲν τις τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τὸ φαινόμενον ἐν τῇ πράξει.

Θέλει τις καὶ ἄλλας ἀόρατους διεισδύσεις οὐσιῶν;

Ὁ ἠλεκτρισμὸς ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφάς του παρέχει ἡμῖν τὸ μέσον τῆς ἀποδείξεως. Παράσχωμεν παραδείγματα. Διὰ τῶν σωμάτων, τῶν ἀγωγῶν αὐτῆς τῆς ρευστῆς δυνάμεως, τῆς ἀόρατου καὶ ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς ἀγνώστου, δυνάμεθα νὰ εἰσαγάγωμεν, νὰ διαπεράσωμεν, νὰ ἐπενέγκωμεν τὴν διαπιδύσιν οἰοδητήνος σώματος κἄν θελήσῃ τις. Τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα συνεχῆ τε καὶ διαλείποντα ἀποσυντιθεῖσι τὴν ὕλην· ἐκεῖνα μὲν ἐπανορθοῦσι τὰ στοιχεῖα τῆς ὕλης — ἡ γαλβανοπλαστικὴ ἄγει ἐν λεπτοῖς μορίοις (ἐπιβλαβέσι κατὰ τὴν ὠρισμένην στιγμὴν τοῦ καθιζήματος) τὸν χαλκόν, τὸν χρυσόν, τὸν ἄργυρον ἐφ' ὧν ἂν πραγμάτων θελήσῃ τις, ταῦτα δὲ διὰ τῶν διακεκομμένων ρευμάτων μεταφέρουσι τὰς οὐσίας ὅπως εἰσὶ καὶ εὐρίσκονται. Αἱ χημικαὶ ἀντιδράσεις, αἱ ἐκ τῶν μεταβολῶν τοῦ χρώματος παραγόμεναι, ἀποδεικνύουσιν ἀνεξαίρετως καὶ ἐπιστημονικῶς τὴν ἀόρατον πορείαν καὶ τὴν ἐπίσης ἀόρατον διαπιδύσιν τῶν σωμάτων.

Ὅρισωμεν τὰ πράγματα ἀκριβέστερον. Ὁ θεϊκὸς σίδηρος, ἐν διαλύσει ἐντὸς τοῦ ὕδατος, εἶνε ἀόρατος. Τὸ πρωσσικὸν κάλι ἔχει χροιάν ἐλαφρῶς κιτρίνην. Ἄν θέσωμεν τὸ ἐν ἔναντι τοῦ ἐτέρου, παράγεται ὠραῖος κυανοῦς χρωματισμὸς. Ἄν π. χ. θέσωμεν πρωσσικὸν κάλι ἐντὸς δέρματος ὄρνιθος πολλῆς ἀναδεδιπλωμένου καὶ ἐφαρμόσωμεν ἐξωτερικῶς δύο ἠλεκτρικοὺς ἀγωγούς (ἠλεκτρόδους) ἐμβεβαμμένους ἐντὸς τῆς ἐτέρας οὐσίας, θὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ δέρματος τὸν διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ ρεύματος λαμπρὸν κυανοῦν χρωματισμόν. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἀναμφισβητήτως τὴν διαπιδύσιν.

Αὐτὸς ὁ παρ' ἐμοῦ καθορισθεὶς πειραματισμὸς ἐχρησίμυσέ μοι ὡς βᾶσις εἰς τὸ ἰατρικὸν καὶ θεραπευτικὸν σύστημά μου (l'electrolyse medicamentouse), δι' οὗ ἐπιτελεῖται ἡ μεταβίβασις ἀπ'εὐθείας καὶ ἀμέσως διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἄνευ ἀπορροφῆσεως διὰ τοῦ στόματος οὐδὲ δι' ἐνέσεως, διαφόρων φαρμακευτικῶν οὐσιῶν, ἀναλόγως τῶν ἀσθενειῶν ἢ τῶν ἀσθενῶν.

* *

Δυνάμεθα ἔτι ν' ἀποδείξωμεν ἐπίσης σφῶς τὴν διαπιδύσιν τῆς ὕλης καὶ τὴν ἀόρατον αὐτῆς πορείαν. — Ἐμμένω εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ τὰς ἐπαναλαμβάνω, διότι αὐταὶ εἶνε αἱ δύο μεγάλαι ἀντιρρήσεις τοῦ ὕλισμοῦ κατὰ τοῦ πνευματισμοῦ. — Ὁ πειραματισμὸς συνίσταται

εἰς τὸ νὰ λάβωμεν ὑψιλινόν τι δοχεῖον πλήρες ὕδατος, νὰ θέσωμεν δὲ εἰς μίαν ἄκραν αὐτοῦ σφαιρίδιόν τι ὑδραργύρου καὶ τὸν θετικὸν ἀγωγὸν ἠλεκτρικοῦ τινος ρεύματος· εἶτα νὰ θέσωμεν εἰς τὸ ἀντίθετον ἐκ διαμέτρου μέρος (ὅσα μακρὰν κὰν θελήσῃ τις), τὸν ἀρνητικὸν ἀγωγόν. Οὗτος, ἐννοεῖται, οὐδὲν ἴχνος ὑδραργύρου περιέχει. Διοχετεύομεν τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα· ἵνα δὲ ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ πειραματισμοῦ καταστῇ ὀριστικωτέρα, κλίνομεν τὸ ἀγγεῖον εἰς τρόπον ὥστε ὁ ὑδράργυρος νὰ παρεμποδίζεται εἰς τὴν πορείαν του διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς βαρύτητος καὶ νὰ τείνῃ νὰ ἐπαναπίπτῃ εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἀπέρχεται. Λοιπόν, καίτοι καλῶς ἐπιτηροῦμεν τὸ φαινόμενον, δὲν δυνάμεθα διὰ τῆς ὁράσεως νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν τὴν παραγωγὴν του· ὁ ὑδράργυρος διοχετεύεται· διεχωρίσθη ἄρα εἰς ἀπειροστὰ μέρη, διήλθε τοῦ ὕδατος καὶ ἀφίχθη εἰς τὸν ἀρνητικὸν πόλον, ὃν ἐπανεκάλυψε.

Ἐπιβεβαιούμεθα περὶ αὐτῆς τῆς πορείας, αὐτῆς τῆς μεταβάσεως καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ καθιζήματός τινος γαλακτοχόρου, καλουμένου *cailleboté*, χαρακτηριστικοῦ τοῦ χλωριούχου ὑδραργύρου διὰ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἀρνητικοῦ ἀγωγοῦ ἀπέναντι καλίου τινὸς οἰοῦδήποτε, διαλελυμένου καὶ ἄχρους.

Αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα παρήγαγον ἐσχάτως μεγάλην ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς σοφοῖς σωματείσι. Ἡ Ἀκαδημία ὅθεν τῶν Ἐπιστημῶν, μετὰ τινα διακοίωσιν τῶν 24 Ἰβρίου 1890 καὶ 19 Ἰανουαρίου 1891, διώρισε, πρὸς μελέτην αὐτῶν, ἐπιτροπὴν συνισταμένην ἐκ τῶν κ. κ. Βερθελώ, τοῦ δόκτωρος Σαρκό καὶ τοῦ βαρώνου Λαρρέυ.

*
*

Μήπως λοιπὸν ὑπάρχει σχέσηις τις στενὴ μεταξύ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ περιστοιχίζοντός μας φαινομένου; Μήτοι οἱ φυσικοὶ δὲν ἀνῆγαγον ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως εἰς μίαν καὶ μόνην: τὴν κίνησιν; . . . Γινώσκομεν ὅτι αὕτη καθίσταται ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις χερσὶ καὶ κατὰ βούλησιν: φῶς, θερμότης, ἠλεκτρισμός, ἦχος, καὶ τὰνάπαλιν. Αἱ δονήσεις αὐτῶν τῶν δυνάμεων διαφέρουσι κατὰ τὴν ταχύτητα ἐν ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτῶν· αἱ δὲ διαχωρίσεις τῶν μορίων καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μείζονες, ἀναλόγως τῶν κυμάνσεων αἰτίνες ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτὰς τὰς κινήσεις. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ φαινόμενα τῶν μεταφορῶν (*apports*), ἅτινα βεβαιούσιν οἱ πνευματι-

σταί, ἅτινα διαταράσσουσι τὸ λογικόν, εἶνε παραδεκτὰ παρὰ τῶν σοφῶν οἰοί: Κρούξ, Ζιλιέ, Richet . . .

Δικτὶ νὰ μὴ ἀποδώσωμεν αὐτὸ τὸ φαινόμενον εἰς ἀποτέλεσμα ἀποπυκνώσεως, ὑπερμέτρων διαχωρίσεων τῶν μορίων, παρακολουθουμένων ὑπὸ ὀλοσχερῶν ἀνασυστάσεων, ὀφειλομένων εἰς γιγαντώδη ἠλεκτρικὰ ρεύματα, διασχίζοντα τὰ διαστήματα;

Αἱ συμπάθειαι, αἱ ἀντιπάθειαι μὲς εἶνε, ἴσως, αὐτῆς τῆς τάξεως.

Τίς ἐξ ἡμῶν γινώσκει τὰ φευστὰ καὶ τὰς ἐπηρείας των; Αἱ πρῶτισται αἰτίαι θὰ ὦσιν ἀείποτε ἄγνωστοι, ἡ δ' ἐξήγησις των, ἐλλείψει βάσεως, θὰ ᾗ ἐλαττωματικὴ. Ἀφοῦ ὅμως ἐπιστημονικῶς ἀποδεικνύεται τὸ ἀόρατον τῆς ὕλης, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἡ ἄρνησις πράγματός τινος ἀοράτου ἐπὶ τῷ μόνῳ λόγῳ, ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τυγχάνει ἀόρατον. Εἰς τοὺς ὑλιστὰς ἀπόκειται νὰ προβάλωσιν ἐτέρας ἀποδείξεις μᾶλλον λογικὰς, μᾶλλον θετικὰς! Ἴσως εὐρωσι τοιαύτας ἄλλ' ἐν ἀπάσαις ταῖς περιπτώσεσιν ἡ πνευματολογία κέκτῃται τὴν νέαν ταύτην βάσιν τὴν ἔτι μᾶλλον στερεὰν πρὸς ἐπιστήριξιν τῆς πίστεώς της: **τὴν μαθηματικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀοράτου.**

(Ἐκ τῶν παρισινῶν «*Lumière*», «Ἐπιθεωρήσεως τῶν ψυχολογικῶν σπουδῶν», κτλ. τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ.).

4^η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.

Ἄν ἡ ἐξωσις τῶν ὑλῶν τῶν μὴ χρησιμοποιηθεισῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ὀργανισμοῦ γίνῃται πολὺ ταχέως ὑπάρχει διάρροια· ἂν δὲ λίαν βραδέως, ὑπάρχει δυσκοιλιότης.

Ἡ δυσκοιλιότης λοιπὸν συνίσταται εἰς δυσκολίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλην περὶ τὴν κένωσιν. Προέρχεται ἐκ διαφόρων αἰτιῶν ὧν τὰ πρῶτισται εἶνε: διατάραξις τῆς χολικῆς ἐκκρίσεως, ἐλάττωσις ἢ ἀλλοίωσις τῆς ἐκκρίσεως τῶν βλενωδῶν ἐντοσθίων, ἀτονία τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος.

Ἡ δυσκοιλιότης, ἥτις συνήθως εἶνε σύμπτωμα, δηλ. ἀποτέλεσμα οἰασδῆτινος αἰτίας, δυνατὸν, ἂν ἐπιμένῃ, νὰ προξενήσῃ καὶ αὐτὴ πό-

νους τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ στομάχου, ἀϋπνίαν, ὑποχονδρίαν καὶ διαφόρους καχεξίας.

Ἡ δυσκοιλιότης ὑποχωρεῖ γενικῶς λίαν ταχέως ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἄν τὸ σύμπτωμα, τυγχάνη σοβαρόν, συνδυάζομεν ἅπαντα ἡμῶς τὰ ἐπόμενα μέσα· ἂν δ' ἔλαφρόν, τότε ἐν μόνον δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ.

Ἀνθρώπινος μαγνητισμός.—Ἐπιθέτειν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐφ' ἀπάσης τῆς κοιλιακῆς χώρας τὰς χεῖρας ὑγρὰς, εἶτα, ἐναλλάξ, τοὺς δακτύλους καὶ ἐνεργεῖν ἐντριβὰς συρτὰς καὶ περιστροφικὰς ἄνωθεν τῶν ἐνδυμάτων. Καλὸν ἐπίσης τὸ ἐνεργεῖν τοιαύτας καὶ ἐπὶ τῆς ὀσφυακῆς χώρας πρὸς διέγερσιν τῶν νεύρων, ἅτινα ἐκ τοῦ νοτιοκίου μυελοῦ ἀρχόμενα κατευθύνονται πρὸς τὰ ἐντόσθια. Ἄν ἡ δυσκοιλιότης προέρχῃται ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς χολικῆς ἐκκρίσεως, εἶναι ἀναπόφευκτον τὸ διεγείρειν τὸ ἥπαρ.

Καταλήγομεν τὴν ἐπίσκεψιν (ἥτις δέον νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ 40 μέχρι 50 λεπτά) διὰ *passes à grands courants* 1).

Αὐτομαγνητισμός.—Νὰ ἐνεργῇ ὁ πάσχων ἐφ' ἑαυτοῦ ἐντριβὰς δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας μὲ τὰς δύο χεῖρας εἶτε ἐπὶ τοῦ δέρματος, εἶτε ἄνωθεν τοῦ ὑποκαμίσου ἐπὶ τε τῆς ὀσφύος καὶ τῆς κοιλιακῆς χώρας.

Μαγνητισμός διὰ τοῦ μεταλλικοῦ μαγνήτου.—Ἐπιθέτειν 2, 3 ἢ 4 (ἀναλόγως τῆς ὀξύτητος τῆς νόσου ἢ τῆς εὐαισθησίας τοῦ πάσχοντος) ἐλάσματα μαγνητισμένα, μὲ τὸν πόλον + δεξιᾶ, ἄλλοτε ἐπὶ τῆς πεπτικῆς χώρας καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς ὀσφυακῆς.

Βοηθητικὰ μέσα.—1^{ον} Τὸ αὐτοὑποβολητικὸν μέσον ὅπερ συνήθως ἐπιτυγχάνει αὐτὸ καὶ μόνον, ὅτε ἡ δυσκοιλιότης προέρχεται ἐξ ἀτονίας τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, συνιστάμενον δὲ εἰς τὸ κανονίζειν διὰ τῆς συνθηαίας τὴν ἐντοσθιακὴν λειτουργίαν, μεταβαίνειν δηλ. ἀπαξ ἢ δις τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν πρὸς ἀφόδευσιν καὶ, διὰ προσπαθειῶν, προκαλεῖν τὰς συστολάς τοῦ ὄργανου. 2^{ον} Ποτὰ μαγνητισμένα· ἐν ποτήριον ὕδατος τὴν πρωΐαν νῆστις ἐπενεργεῖ ἀρκούντως. Μαγνητίζειν ἐπίσης τὰ κλύσματα καὶ καταπλάσματα, ἂν χρειασθῶσι τοιαῦτα. (Ἐκ τῆς παρισινῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Μαγνήτισμοῦ»).

1) Σ. Μ. Εἰς προτεχὲς φυλλάδιον θὰ πραγματευθῶμεν τὸν τρόπον τοῦ μαγνητίζειν, ἐπεξηγοῦντες τοὺς διαφόρους αὐτοῦ χειρισμούς.

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓῆΝ ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 9).

«Ὡνομάζετο Ζάμνα Δάς. Ὡσαύτως Σκυμχιρουδράξα καὶ Ναρθαδίσχα Μαχαδέρ.

«Ταῦτα μὲν συνέβησαν ὡς τὰ ἐκθέτω, διότι ἤμην μάρτυς αὐτόπτης· τὰ δὲ κατωτέρω ἀφηγοῦμαι ὅπως τὰ ἤκουσα.

«Τὸν ἴδιον σαδοῦ προσεκάλεσε καὶ ὁ Ῥαζᾶχ Σωσιέτ Σίγγ εἰς Ῥαμαγγάρ ὅπου ἐξετέλεσε σαμαδί ἐξ μηνῶν. Μετὰ ταῦτα τὸν προσεκάλεσεν ὁ Μαχαζᾶχ Ῥανζήτ Σίγγ εἰς Ἀμριτσάρ ἐνθα ἐξετέλεσεν ἕτερον ἐξάμηνον σαμαδί· μετέβη εἶτα παρὰ τῷ Ῥαζᾶ Δυάν Σίγγ εἰς Λαχόραν καὶ ἐκεῖ ἐξετέλεσε το σαμαδί ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ῥαζᾶ Σαχίβ ὡσαύτως τῷ ἔδωκε δῶρα πολλά. Οὕτω δὲ ὁ σαδοῦ οὕτως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γενέθλιον γῆν, τὸ Δεκάν, μετὰ πολλῶν δώρων καὶ τιμῶν.

«(Βέης Σιάνδας Σίγγ, καθηγητῆς τοῦ Ἀσιατικοῦ Γυμνασίου Λαχόρης τῆ 4 Ἰουνίου 1887)».

Ἄρκοῦσι πρὸς τὸ παρὸν ταῦτα. Προβῶμεν ἤδη εἰς τὴν

ΕΞΗΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

«Νομίζω ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ τοῖς γνωρίσω πῶς διατίθεται τὸ πνεῦμα φακῆρου τινὸς κατὰ τὴν νάρκωσίν του ἢ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ περιερχομένου εἰς πλήρη ληθαργίαν καὶ τοῖς δώσω ἐξηγήσεις τινάς :

«Αἰ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ αἰσθήσεις τοῦ πνεύματος διακείνται εὐαρέστως ἢ ἀδράνεια τῆς διανοίας τυγχάνει ἐντελής σχεδόν· το εὔ εἶναι τοῦ περιπνεύματος εἰς τὸ ἀπόγειον, καθότι ἀπεσπασμένον ἀπὸ τοῦ σώματος, πρὸς ὃ συνδέεται διὰ τῆς κυριωτέρας ἀρτηρίας, διαμείνει ἐντὸς τῆς χώρας τοῦ κυαναιδοῦς, φωσφορικοῦ καὶ ἀνακαινιστικοῦ

φρυστού, τοῦ προμηθεύοντος εἰς τὴν γῆν τοὺς ἀναγκαίους ζωϊκοὺς χυμοὺς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑλικῆς ζωῆς. Τὸ περίπνευμα ἀπορροφῶν ὅλα τὰ μόρια, τὰ πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐγκαταλειμμένου σώματος ἀναπόφευκτα τὰ διοχετεύει πρὸς αὐτὸ διὰ τῆς μεγάλης ἀρτηρίας ἀφ' ἧς αἰωρεῖται.

« Ἄλλως τὸ σῶμα, καθὼ στερούμενον πάσης τροφῆς, θά ἔπαυε τοῦ λειτουργεῖν, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τῆς παύσεως τῆς λειτουργίας παύει καὶ ἡ ζωὴ, θά ἤρχιζεν ἡ ἀποσύνθεσις: ἐν τῇ νῦν ὅμως περιστάσει, τὰ ὄργανα, ἐναντίον ὄλων τῶν φαινομένων τοῦ θανάτου, ἐξακολουθοῦν ἐκπληροῦντα τὰς ἀναποφεύκτους λειτουργίας πρὸς διατήρησιν τῆς συγκρατήσεως τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἵνα διευκολυνῆται ἡ τελευταία νὰ ἐπανεσέλθῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὸ γήϊνον περιβάλλοντά της πρὸς δρᾶσιν καὶ λειτουργίαν ὅπως πρότερον.

« Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ εὖ εἶναι, τῆς τελείας μακαριότητος τοῦ περιπνεύματος ὑφίσταται τότε μόνον ὅτε ἀποσπᾶται τοῦ σώματος ἐξ ὀλοκλήρου σχεδόν. Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῆς ληθαργίας, ὅτε τὰ ὄργανα ἀποναρκοῦνται, τὸ δὲ περίπνευμα δὲν ἐγκαταλείπει τὸ περιβάλλοντά του, τὸ πνεῦμα βλέπει καὶ ἀκούει ὅ,τι συμβαίνει, αἰσθάνεται δ' ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς θέσεώς του καὶ ὀδυνᾶται»

Ἴδου καὶ ἑτέρα σχετικὴ πρὸς τὸ φαινόμενον διακοίνωσις ἑτέρου πνεύματος (τοῦ Πινεχᾶ, ὑπάρχοντος ἐπὶ Μωϋσέως καὶ κατόπιν μετενσαρκωθέντος ἐν τῷ τοῦ Τιβερίου), ἀφηγουμένου τὴν ἱστορίαν του κατ' ἐπιταγὴν τοῦ πνεύματος τοῦ Ρόσεστερ τοῦ πάλαι Φαραῶ ἐπὶ Μωϋσέως, διὰ τῆς μεσαζούσης νεάνιδος W.

« Τὸ μέσον λοιπὸν τοῦ ν' ἀποφύγω τὸν θάνατον εὐρέθη. Ἦρκει δηλ. ν' ἀποναρκόσω ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν μου καὶ νὰ διατηρήσω ἐν αὐτῷ τὴν ζωϊκὴν ὄθησιν. Ἐπρεπε δὲ οὕτω πως νὰ τακτοποιήσω τὸ πρᾶγμα ὥστε οὐδεὶς νὰ μ' ἐγγίση καὶ συνεπῶς θὰ ἔζων αἰωνίως· τὸ ζωϊκὸν ρεῦμα ἢ ἡ ζωϊκὴ πνιγὴ οὐδέποτε θὰ ἐξηντλεῖτο ἐντὸς τοῦ ἀποκεκομισμένου σώματός μου.

« Προητοίμασα τὰ δέοντα· ἀπέλυσα τοὺς ἀνθρώπους μου, διατάξας αὐτοῖς νὰ μὴ ἐπιχειρήσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον· ἀπειναντίας ν' ἀποκρύψωσιν ὅσῳ τὸ δυνατόν τὴν εἰσοδὸν, διότι ὅστισδήποτε ἤθελεν εἰσελθεῖν θὰ εὑρίσκεν ἐντὸς αὐτοῦ τρομεροὺς δαίμονας οἵτινες θὰ κατέστρεφον τὸν τολμητῆάν καὶ θὰ ἐπέφερον εἰς τε τὴν πό-

λιν καὶ τὴν χώραν τρομερὰς καταστροφάς. Ἐτοίχισα εἴτα ἐσωτερικῶς τὴν ἔξοδον. Κατόπιν συνήθροισα ἐν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ σαρκοφάγος (τῆς λατρευτῆς Σμαράγδας) πᾶν ὅ,τι εἶχον πολύτιμον, ἀπλώσας παρ' αὐτὸν ἕνα τάπητα. Αἱ προπαρασκευαί αὗται διήρκεσαν τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὡς οὐδὲ σταγὼν ὕδατος διέκοψε τὴν αὐστηρὰν νηστειάν μου. Ἡ στιγμὴ τοῦ ἔργου ἐπέστη· ἐπλύθην, ἐνεδύθην φόρεμα καινουργές, εἴτα ἐγονυπέτησα παρὰ τὸν σαρκοφάγον· ἐθεάθην διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀσύγκριτον μομίαν, ἠσπᾶσθην τὰ χεῖλη καὶ τὸ εὐαδιάζον μέτωπόν της καὶ ἐδιπλοκάθησα. Διὰ μικρῶν ἐπιτωμάτων ἐκ κηροῦ ἐκλείσα τὰ ὦτα καὶ ἀναστρέψας τὴν γλῶσσαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ κλείσῃ τὴν ὀπήν τοῦ ρινικοῦ ὀχετοῦ συνεκέντρωσα ἐν ἐμαυτῷ τὴν διάνοιάν μου μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους.

« Μετ' οὐ πολὺ βαρεῖα νάρκωσις κατέλαβεν ἅπαντα τὰ μέλη μου, οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἐπιπλά ἐκινούντο καὶ ἐστρέφοντο πέριξ μου· τὸ σῶμά μου ἐφαίνετο ταλαντευόμενον ἐν τῷ διαστήματι, εἴτα τὸ πᾶν κατέστη συγκεχυμένον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου· νῦξ ἀδιαπέραστος με περιεκύκλωσε· ἀπώλεσα πᾶσαν ἐμαυτοῦ συναίσθησιν: ἐκοιμήμην ὑπνον ὃν οἱ ζῶντες (ἂν μ' ἔβλεπον) θὰ ἐξελάμβανον αἰώνιον.

« Ἐπὶ πόσον διάστημα καιροῦ διήρκεσεν ἡ κατάστασις αὕτη; Ἄγνω· ἀλλ' αἰσθημα ρεύματος ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ ἀέρος μ' ἔκαμε νὰ συνέλθω. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί συνέβαινε· ὄξυς πόνος με διεπέρα, ὁ λαϊμὸς συνεσφίγγετο, ἅπαν τὸ σῶμά μου συνεστρέφετο καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ συντριβόμενον εἰς κομμάτια· χεῖμαρος πυρὸς ἐπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ, ἀγνω πόνον, καὶ με κατέκαιε· τοιαύτη τις ἦτο ἡ ὀδύνη ὥστε ἀπώλεσα ἐκ νέου τὰς αἰσθήσεις· ἀλλὰ διεσκειδάσθη πάλιν ἀμέσως ἢ παραζάλη αὕτη καὶ εἶδον τότε ὅτι αἰωρούμην εἰς τὸν ἀέρα (1), περιβεβλημένος ἐνδυμα λευκόφαιον καὶ κυματούμενον· λαμψίς τις ἀμυδρά καὶ ὑπέρυθρος ἐφώτιζε τὰ πέριξ ἀντικείμενα. Εὐρισκόμην ἐν τῷ σπηλαίῳ μου, ἐκεῖ εὐρίσκετο ὁ θησαυρός μου, ὁ σαρκοφάγος καὶ τὰ λοιπὰ πολύτιμα πράγματα· οὐδεὶς ἀφῆρσέ τι κατὰ τὸν ὑπνον μου. . . . Ἄλλὰ πόθεν προήρχετο ἡ δευτέρα αὕτη ἐκ μέλανος καὶ ζαρωμένου δέρματος μομίαι, ἧς οἱ ὡς χορδαὶ ξηροὶ βραχίο-

(1) Σ.Μ. Ὁ Πινεχᾶ δηλ. ἀφ' αὐτοῦ πνωτισθῆ κατὰ τὸν τρόπον τῶν φακηρῶν καὶ ἀφυπνίσθη εἴτα ἀγῆθεις ὑπὸ ὄψεως, ἀπέθανεν ἐν τέλει πράγματι· ὡς πνεῦμα δὲ πλέον παρατηρεῖτὰ ἐφεξῆς ἀναγραφόμενα, τὸ σῶμά του δηλαδὴ κλπ.

νες ἐσταυροῦντο ἐπὶ τοῦ στήθους! . . . Ἄνεσκίρτησα αἴφνης: ἐγνώριζον αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά, αὐτὴν τὴν μέλαιναν καὶ πυκνὴν κόμην, αὐτὸ τὸ φυλακτὸν τὸ ἐκ χρυσοῦς ἀλύσειος κρεμάμενον καὶ περικλιεῖον τὴν καρδίαν τῆς Σμαράγδας: Ἦτο ὁ ἐγὼ καὶ ὁ ὄχι-ἐγὼ (1): κατέστην λίαν δυσειδής· εἶδον εἰς τὸν τράχηλόν μου ὀπὴν μέλαιναν, οἰονεὶ πληγὴν, ἐπὶ δὲ τῶν γονάτων μου ἀνεπαύετο ὄφρις συσπειρωμένος οὔτινος οἱ φωσφορώδεις ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐν τῇ σκοτίᾳ.

« Διεσχεπτόμην τὰ τῆς ἀλλοκότου θέσεώς μου· δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τίποτε ἀνεμνησκόμεν ὅτι εἶχον ἀποναρκωθῆ ὅπως ἀποφύγω τὸν θάνατον: ἀλλὰ πῶς διελύθη ἡ κατάστασις αὕτη; Ἄφου τέλος ἤμην ἔξυπνος ἠθέλησα νὰ καταρρίψω τὸν τοῖχον τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ κινηθῶ· ἐξεπληττόμην ἐπὶ τούτῳ ἀνησυχουν· φωνὴ τις τότε ἠκούσθη, ἀγνοῶ πόθεν: « Αἶ! Κατέχεις λοιπὸν εἰσέτι τὴν ώραίαν σου μομίαν; φύλαττέ την καλὰ, πιστὲ φρουρέ, νὰ μὴ σου φύγη».

« Διέμενον ἄρα κυμαινόμενος ἄνωθεν τοῦ δυσειδοῦς φάσματός μου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ ὑποφέρω ὀδύνην τινὰ ἧς τὸν λόγον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω: ὁ ἀήρ μοι ἐφαίνετο πνιγηρὸς, ἀκατανίκητον βᾶρος ἐπίεζεν ὅλα μου τὰ μέλη, θανάσιμος ἀνία κατέθλιβε τὴν καρδίαν μου. Παρετήρησα τὸν σαρκοφάγον· μοὶ ἐφάνη κενός· αὐτοστιγμῆ δ' εἶδον τὴν Σμαράγδα διερχομένην ἐμπροσθέν μου μετὰ τοῦ Ὀμιφὲρ (τοῦ ἐν τῇ ζωῇ συζύγου της). Πλήρης λύσσης ἠθέλησα νὰ τοὺς σταματήσω: Κλέπτα, ἐφώνησα, ἀπόδος μοι τὸ κτῆμά μου!

— « Σὺ μ' ἐδολοφόνησες ἵνα μοι κλέψης τὸ κτῆμά μου! ἀπήνητησεν ὁ Ὀμιφὲρ χλευάζων με· τώρα ἀναλαμβάνω αὐτό· ἀρκετὸν καιρὸν τὸ ἐφύλαξες! . . .

« Καὶ ἐξήφανίσθησαν.

« Ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, ἠθέλησα νὰ τοὺς καταδιώξω· ἀλλὰ τὰ παραλυθέντα μέλη μου δὲν ὑπήκουον. Ἐμενον καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐνθα ἠδυνάμην, ὡσάκις ἐνεφανίζετο ὁ Ὀμιφὲρ καὶ ἡ Σμαράγδα διὰ νὰ με μυκτηρίζωσι κακεντρεχῶς καὶ χλευάζωσι τὴν ἀδυναμίαν μου.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

(1) Σ. Μ. Κατὰ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην ὁ Ἐγὼ = ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνευματικὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ὅχι-Ἐγὼ = τὸ ὑλικὸν σχῆμα.